

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Sentința civilă nr. 3414

ȘEDIȚA PUBLICĂ DE LA 15.09.2010

CURTEA CONSTITUITĂ DIN :

PREȘEDINTE

RADU CONSTANTIN-DANIEL

GREFIER

MARIAN GEORGIANA-DANIELA

Pe rol fiind acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta **UNIUNEA MEDIATORILOR BANCARI**, în contradictoriu cu pârâtul **CONSILIUL DE MEDIERE**.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la 03.09.2010, când au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta sentință când, Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitate părților să depună note scrise a amânat pronunțarea la data de 10.09.2010, și apoi pentru astăzi, 15.09.2010, când a hotărât următoarele:

CURTEA,

Deliberand asupra recursului, constata:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curtii de Apel București- Secția a-VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal reclamanta Uniunea Mediatorilor Bancari a chemat în judecată parata Consiliul de Mediere solicitând instanței de contencios administrativ ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună:

1. obligarea paratei la înregistrarea asociației reclamante în Registrul Național al asociațiilor profesionale a mediatorilor, instituit prin Hotărârea nr.1374/25.01.2009 a Consiliului de Mediere;
2. obligarea paratei la recunoașterea drepturilor asociației reclamante și membrilor acesteia, asemenea celorlalte asociații profesionale a mediatorilor din România, constituită în baza art. 24 din Legea nr.192/2006 privind medierea și exercitarea profesiei de mediator, și a OG nr.26/2000 privind asociațiile și fundațiile. Cu cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii, legal timbrate, reclamanta a aratat următoarele:

În fapt, prin adresa nr. 1984 din 21.12.2009 reclamanta a solicitat pârâtei Consiliul de Mediere, prin președinte, să înregistreze Asociația „Uniunea Mediatorilor Bancari” în Registrul național al asociațiilor profesionale a mediatorilor

(RNAPM), instituit prin Hotărârea nr. 1374/25.01.2009 a CM, solicitare care a fost respinsă de pârâta, pozitia acestei autoritati fiind comunicata prin adresa nr. 040 din 21.01.2010.

Ori, reclamanta considera acest refuz ca fiind unul nejustificat, anume imbracand caracter ilegal, discriminatoriu și abuziv aratand astfel:

Uniunea Mediatorilor Bancari s-a constituit la data de 02.11.2009, sub forma unei persoane juridice române de drept privat, fără scop patrimonial, neguvernamentală și apolitică, independentă, în temeiul dreptului de liberă asociere prevăzut de art. 9 și 37 din Constituția României și în conformitate cu prevederile O.G. nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, cu modificările ulterioare, precum și Decretului nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, cu respectarea prevederilor L. 192/2006 privind medierea. Judecătoria sectorului 2 București a consfințit înființarea de drept prin hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă nr. 313/11.11.2009, eliberând Certificatul de înregistrare în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor nr. 117 din 02.12.2009.

Astfel, reclamanta UMB este constituită în baza dreptului la liberă asociere stabilit de Constituție și O.G. 26/2000, dar mai ales în aplicarea art. 24 din Legea nr. 192/2006 cu modificările aduse prin Legea nr. 370/2009, iar potrivit art. 4 din Actul constitutiv și art. 6 din Statutul UMB „Scopul uniunii este apărarea drepturilor și promovarea intereselor profesionale, economice, sociale, științifice și culturale ale membrilor săi, promovarea și dezvoltarea medierii ca soluție alternativă de soluționare a conflictelor, potrivit legislației în vigoare și prezentului Statut, în mod special în domeniul financiar-bancar” și nu „de a pune bazele unei profesii diferite, care să poarte o altă denumire, respectiv cea de „mediator bancar”, cum susține pârâta în mod eronat, ca urmare a unei interpretari gresite a legii, așa cum ar rezulta din al treilea alineat al răspunsului.

Se sustine, în continuare, de către reclamanta ca mediatorii membri ai asociației nu fac parte dintr-o altă profesie, ci sunt mediatorii autorizați conform Legii nr. 192/2006 specializați însă în domeniul financiar-bancar, așa cum reiese din Statutul UMB adoptat în data de 02.11.2009. În plus, în Clasificația Ocupațiilor din România (COR) profesia este trecută la codul 244702 tot aici mai fiind înscrise ocupațiile de mediator școlar 334010, mediator sanitar 513902, mediator social 513903, ultimele fiind înregistrate înaintea apariției legii nr. 192/2006 privind medierea și exercitarea profesiei de mediator.

În consecința, reclamanta considera ca profesia de mediator este organizată prin această lege specială, iar celelalte denumiri nu sunt alte profesii, ci ocupații-specializări ale mediatorilor pentru anumite domenii, respectiv școlar, social, sanitar și acum poate fi și cea de mediator bancar, aleasă de membrii UMB. De aici ar rezulta interpretarea greșită din alineatul al doilea al răspunsului pârâtei, pentru că este normală reglementarea prin lege a profesiei de mediator, nu a unei specializări și de aceea este folosit doar acest cuvânt „mediator” desemnând profesia, nu și specializările posibile, neinterzise de lege, deci permise, așa cum

sunt specializări și la alte profesii liberale, neînstitute prin legi separate și pomenite în legile respective de organizare (de ex. medici, asistenți, avocați, consilieri juridici, etc.)

Pe de o parte se recunoaște că sintagma „mediator bancar” ar fi un domeniu de specializare a mediatorilor, așa cum reiese și din Actul constitutiv și Statutul UMB, iar pe de altă parte, lipsa de reglementare din culpa membrilor CM nu este imputabilă mediatorilor autorizați care au dorit să se asocieze după criteriul specializării în domeniul financiar-bancar într-o asociație ca UMB, având aceleași drepturi ca alte asociații ale mediatorilor.

Reclamanta a mai susținut ca parata, prin președinte, face o discriminare față de celelalte 23 de asociații înregistrate până acum în RNAPM, asupra cărora nu a făcut asemenea interpretări, în sensul imposibilității extinderii prevederilor Legii nr.192/2006 la alte activități decât cele prevăzute de lege, deși situațiile acestor asociații sunt comparabile cu a reclamantei.

În drept, reclamanta și-a întemeiat acțiunea pe disp. art. 7, 9-11 din Legea 554 din 02.12.2004, cu modificările ulterioare; art. 105 alin. 2, 106, 112 și 274 Cod pr.civ.; art. 24, din Legea nr. 192/2006, modificată prin Legea nr. 370/2009; actul constitutiv» Statutul Asociației UMB cu articolele citate.

În dovedire reclamanta a depus la dosar o serie de înregistrări în copie.

Paratul Consiliul de Mediere a formulat întămpinare, solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată, întrucât răspunsul dat cererii administrative, acela de neîncludere a Uniunii Mediatorilor Bancari în Registrul Național al Asociațiilor Profesionale ale mediatorilor, este unul justificat, întemeiat pe disp. Legii nr.192/2006. S-a aratat, astfel, ca, în conformitate cu Hotărârea Consiliului de mediere nr.1374/25.01.2009 art.1 lit.c „Înscrierea în Registrul Național al Asociațiilor Profesionale ale mediatorilor se face prin decizie a Președintelui, pe baza analizei documentelor depuse de asociație.”, iar, conform art.22 lit.k din Regulamentul de Organizare și Funcționare al Consiliului de mediere „Atribuțiile Președintelui în exercitarea atribuțiilor sale, președintele emite decizii”. Consiliul de Mediere, analizând contestația în ședința din data de 19.02.2010 și-a însușit decizia emisă de președinte și a hotărât completarea Hotărârii 1374/25.01.2009, concluzionând că este imperios necesară să se lămurească anumite aspecte privitoare la condițiile ce trebuie să le îndeplinească o asociație profesională pentru a putea fi înscrisă în R.N.A.P. M, acest motiv conducând la adoptarea Hotărârii nr.179/19.02.2010, prin care s-au completat dispozițiile Hotărârii 1374/25.01.2009. Orți, susține parata, condiția pe care nu o îndeplinește reclamanta Uniunea Mediatorilor Bancari este cea prevăzută la lit. c) din Hotărârea 179/19.02.2010 și anume „denumirea (asociației profesionale) conține particula mediere/mediator și nu include referiri la alte profesii sau particule adăugate la cuvântul „mediere” care conduc la ideea unor profesii noi”, hotărâre ce a completat Hotărârea

1374/25.01.2009, fapt ce rezultă și din procesul-verbal încheiat la data de 19.02.2010 punctul 4 de pe ordinea de zi. Ca atare, prin adresa nr.169/25.02.2010 Consiliul de Mediere a comunicat reclamantei rezultatul analizei și verificării deciziei președintelui de a nu înscrie în R.N.A.P. M. Uniunea Mediatorilor Bancari, decizie pe care a menținut-o ca fiind întemeiată și legală. De asemenea, în adresa mai sus menționată au fost aduse toate argumentele legale care au stat și stau la baza refuzului de a înscrie reclamanta în R.N.A.P.M.

În sfârșit, parata arată ca nu a contestat și nu contestă legalitatea înființării Uniunii Mediatorilor Bancari, aceasta îndeplinind cerințele prevăzute de O.G. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, dar în ceea ce privește cerințele impuse de Corpul Profesional al Mediatorilor acestea nu sunt respectate, respectiv denumirea de MEDIATOR BANCAR contopind două profesii diferite adică cea de mediator (244702) - Specialiști în relații publice (2447) și cea de Specialiști în domeniul bancar (2415), fiecare din aceste profesii având competențe diferite, așa cum sunt cuprinse în codul specific prevăzut în C.O.R.

S-a mai aratat ca Consiliul de mediere este singura instituție competentă să reglementeze specializările în domeniul medierii și condițiile în care aceste specializări se dobândesc de către mediatori în concordanță și cu prevederile Legii 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate în România, iar Consiliul de mediere a luat în discuție în repetate rânduri aspectul legat de posibilitatea specializării mediatorilor prevăzut de Legea 192/2006 și a procedat la analiza situației din alte State Membre ale Uniunii Europene, concluzionând că, pentru reglementarea specializărilor în domeniul medierii este necesară în primul rând o practică suficientă în domeniul medierii, iar această profesie este încă la început, numărul medierilor deja efectuate nu este suficient pentru a identifica nevoia unor specializări, a le defini și include în standardul ocupațional, ulterior urmând și reglementarea prin hotărâri ale Consiliului de mediere. Chiar reclamanta recunoaște lipsa activității membrilor săi în domeniul medierii, lucru ce nu poate fi imputat Consiliului de mediere prin neînscrierea în RNAPM, profesia de mediator exercitându-se ca profesie liberală, în Birou de Mediator, Birou de Mediatori Asociați sau Societate Civilă Profesională de Mediatori, adică altele decât cea de asociație înregistrată ca persoană juridică în baza OG 26/2000.

În cauza a fost încuviințată partilor proba cu înscrisuri.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea apreciază acțiunea ca fiind întemeiată.

Astfel, în fapt, se reține situația prezentată de parti, problema de dezlegat fiind aceea dacă răspunsul negativ de includere a asociației reclamante, înființată în temeiul OG nr.26/2000 și în considerarea Legii nr.192/2006, în R.N.A.P.M este sau nu justificat, ținând seama de prevederile Legii nr.192/2006 și de argumentele prezentate de parata.

Trebuie facuta precizarea ca actiunea a fost introdusa la data de 11.02.2010, iar actul administrativ asimilat (refuzul nejustificat) ce face obiectul controlului instantei de contencios administrativ este dat de adresa nr.040/21.01.2010 (fila 21 dosar), nicidecum raspunsul din 25.02.2010, acesta fiind emis ulterior introducerii actiunii si fiind fundamentat si pe o hotarare a Consiliului de Mediere din data de 19.02.2010, emisa dupa sesiyarea instantei de contencios administrativ si dupa emiterea insasi a raspunsului contestat in prezentul litigiu.

Ori, in ce priveste criticile aduse de reclamanta cu privire la caracterul nejustificat al refuzului de includere a reclamantei in Registrul National al Asociatiilor Profesionale a Mediatorilor, Curtea le constata fondate, intrucat, esential in cauza, este sa se stabileasca, intr-adevar, caracterul refuzului din perspectiva inteleului dat de Legea nr.554/2004.

Ori, potrivit art. 1 al. 1 „Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public” iar potrivit art. 2 al. 2 „se asimilează actelor administrative unilaterale și refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim ori, după caz, faptul de a nu răspunde solicitantului în termenul legal”.

Potrivit art. 2 al. 1 lit. i) din Legea contenciosului administrativ, prin „refuz nejustificat de a soluționa o cerere” se intelege „exprimarea explicită, cu exces de putere, a voinței de a nu rezolva cererea”, in conditiile in care legiuitorul defineste in art. 2 al. 1 lit. n) din lege excesul de putere ca fiind „exercitarea dreptului de apreciere, aparținând autorităților administrației publice, prin încălcarea limitelor competențelor prevayute de lege⁴ sau prin incalcarea drepturilor și libertăților cetățenilor”.

Fireste, exercitarea dreptului de apreciere al unei autoritati publice trebuie sa se realizeze in limitele atributiilor legale ce revin respectivei autoritati publice.

Ori, parata si-a exprimat refuzul de a proceda la inregistrarea asociatiei reclamante in Registrul National al Asociatiilor Profesionale a Mediatorilor in considerarea prev. Legii nr.192/2006.

Astfel, in raspunsul dat prin adresa din 25.01.2010 s-a respins cererea reclamantei in considerarea faptului ca nu ar exista o hotarare a Consiliului de Mediere referitoare la domeniile de specializare ale mediatorilor, precum si imposibilitatea de a extinde prevederile Legii nr.192/2006 catre alte activitati, cum este cea de mediator bancar. Altfel spus, parata a motivat refuyul cu argumentul ca activitatea de mediator bancar nu ar putea, practic, intra in sfera de reglementare a Legii nr.192/2006.

Ori, Curtea apreciaza ca refuzul autoritatii publice parate, in considerarea competentelor legale ale acesteia si motivelor prezentate, imbraca un caracter nejustificat, anume este unul emis cu exces de putere, fiind exercitat dreptul de apreciere prin încălcarea dreptului reclamantei, prevăzut in Legea nr.192/2006.

Astfel, reclamanta UMB este constituită în baza dreptului la liberă asociere stabilit de Constituție și O.G. 26/2000, dar, în principal, în aplicarea art. 24 din Legea nr. 192/2006 cu modificările aduse prin Legea nr. 370/2009, iar potrivit art. 4 din Actul constitutiv și art. 6 din Statutul UMB „Scopul uniunii este apărarea drepturilor și promovarea intereselor profesionale, economice, sociale, științifice și culturale ale membrilor săi, promovarea și dezvoltarea medierii ca soluție alternativă de soluționare a conflictelor, potrivit legislației în vigoare și prezentului Statut, în mod special în domeniul financiar-bancar”

Medierea in domeniul specializat (financiar-bancar) intra, fara tagada, in sfera de reglementare a Legii nr.192/2006, iar afirmatia reclamantei, potrivit careia mediatorii membri ai asociatiei nu fac parte dintr-o alta profesie, ci sunt mediatorii autorizati conform Legii nr. 192/2006 specializati in domeniul financiar-bancar- asa cum reiese si din Statutul UMB adoptat in data de 02.11.2009- este corecta. //

Denumirea asociata profesiei de mediator, aceea de „bancar”, nu transforma activitatea membrilor Asociatiei reclamante in alt gen de profesie decat cea reglementata de Legea nr.192-2006, ci specifica, individualizeaza in concret domeniul de specializare al membrilor reclamantei, insasi parata recunoscand necesitatea specializarii mediatorilor pe anumite domenii, insa sustinand, prin intampinare, ca o specializare intr-un anumit domeniu specific de activitate ar reprezenta un proces de durata, neparcurs de membri asociatiei reclamante. Ori, Curtea nu poate admite ca fiind un argument pertinent si apta considera refuzul ca fiind justificat, reclamanta sustinand ca membri acesteia au experienta adecvata in respectivul domeniu de mediere. De altfel, a se sustine ca expertiza intr-un anumit domeniu se obtine numai dupa stabilirea de catre Consiliul de Mediere a specializarilor in activitatea de mediere si dupa autorizarea si defasurarea unor programe de formare profesionala inseamna a accepta ca la data introducerii actiunii, asadar la cativa ani de la data intrarii in vigoare a Legii medierii, nu exista mediatorii specializati in niciun domeniu de activitate, concluzie greu de retinut. In plus, nu trebuie confundat termenul de „specializare”, ce face referire la domeniul in care apare disputa ce face obiectul medierii, cu cel de specializare, in sens de experienta efectiva a fiecarui mediator din respectiva specializare. Membri asociatiei sustin ca au experienta in domeniul financiar-bancar si inteleg sa exercite profesia de mediator in special in acest domeniu, competentele si profesionalismul acestora putand fi demonstrat in activitate si dupa autorizare potrivit legii, iar acesti mediatorii isi si asuma raspunderea in limitele legii prin invocarea unei priceperi in activitatea de mediere cu precadere in acest domeniu. Este fara tagada ca exista si in Romania

persoane care au profesat in domeniul financiar-bancar si au o experienta in disputele de acest gen, fie aceasta mai mare sau mai redusa.

Fata de aceste argumente, cat timp legea nr.192/2006 permite inregistrarea asociatiei reclamante, Curtea va considera ca dreptul de apreciere al autoritatii publice parate a fost exercitat prin exces de putere, totodata instanta apreciind ca nu isi poate produce efecte in speta hotararea emisa ulterior emiterii actului administrativ atacat, refuzul exprimat prin adresa din 25.01.2010.

În raport de aceste considerente, retinand ca raspunsul emis de parata imbraca un caracter nejustificat in sensul Legii nr.554/2004, Curtea va admite actiunea si va obliga parata sa inregistreze asociatia reclamanta in R.N.A.P.M.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite acțiunea formulată de reclamanta **UNIUNEA MEDIATORILOR BANCARI**, cu sediul în București, sector 2, B-dul Chișinău nr. 8, bl. M2, sc. C, et. Parter, ap.81, în contradictoriu cu pârâtu **CONSILIUL DE MEDIERE**, cu sediul în București, Piața Sfântul Ștefan nr. 7, sector 2.

Obligă pârâta să înregistreze asociația reclamantă în Registrul Național al Asociațiilor profesionale a Mediatorilor.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 15.09.2010.

PREȘEDINTE,
Radu Constantin Daniel

GREFIER,
Marian Georgiana-Daniela

ROMANIA 27.09.2010
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA I
Prezenta copie fiind conformă
cu originalul atasat, se legalizează de no
GREFIER SEE

Conform cu originalul

Red./Tehnored. RCD (4 ex.)

S-a anulat chitanța/boala de vârsământ Nr. 222
In sumă de 2 lei
GREFIER SEE

cu recurs a fost primit de casierul de